27/05/2023

Μια εικονίτσα στο θρανίο

/ Παιδεία και Πολιτισμός

Η επιτήρηση στις κάθε λογής γραπτές εξετάσεις αποτελεί για τους καθηγητές μια ώρα δύσκολη. Ενώ η ματιά, με στόχευση ιέρακος, αναζητά την παρανομία και επιβλέπει το αδιάβλητον της διαδικασίας, ο νους αναζητά απασχόληση, προκειμένου να περάσει ένα από τα πιο μονότονα τρίωρα όλης της σχολικής χρονιάς.

- **γράφει ο Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού**

Έτσι, η σκέψη, άλλοτε ταξιδεύει στα μεγάλα ερωτήματα της ζωής, (τι είναι ζωή, τι είναι θάνατος, ματαιότης ματαιοτήτων κ.λ.π.), άλλοτε ανακεφαλαιώνει τον προγραμματισμό των θερινών διακοπών, άλλοτε κατηγοριοποιεί τις εκκρεμότητες του σπιτιού και άλλοτε αφήνεται στη νοσταλγία. Αυτό το τελευταίο είναι το πιο περίεργο και συνάμα το πιο αντιφατικό, καθώς η γλυκιά ανάμνηση των μαθητικών χρόνων συνδυάζεται με την πικρή συνειδητοποίηση του χρόνου που περνά με ταχύτητα διαστημική.

Φέτος σκέφτηκα να πρωτοτυπήσω: Περπατώντας ανάμεσα στα θρανία, παρατηρούσα αυτά τα λίγα προσωπικά μαθητικά είδη που επιτρέπονται στις εξετάσεις και βάλθηκα, απ΄ αυτά, να ψυχολογήσω το κάθε παιδί και να βγάλω συμπέρασμα για το περιβάλλον του. Και ιδού, την ώρα αυτής της περιδιάβασης, μεταξύ, συνολικά, 300 πάνω κάτω παιδιών για φέτος, σε ένα, μόνο σε ένα θρανίο,

είδα μια μικρή εικονίτσα. Αιφνιδιάστηκα γιατί, ακόμη και αυτή η μοναδική εξαίρεση, είχε αποκλειστεί εντελώς στο μυαλό μου. Και θυμήθηκα πως, μόλις(;) 40 χρόνια πριν, τα μισά τουλάχιστον παιδιά, εν ώρα εξετάσεων, είχαμε μπροστά μας από μια εικονίτσα.

Διαβάστε τη συνέχεια του άρθρου στην Πεμπτουσία